

Covidba zártan

Versválogatás, Szeged, 2021. 03. 22. – 05. 01.; 1–6.

1. Szun Vu Kung* öreg és éhes (in memoriam Szabó Lőrinc)

Ma arra ébresztett hajnali álmom,
 hogy megint én vagyok az alfa-hím,
 majmok fél ezredéves bős királya,
Szun Vu Kung, akin sose' fog a kín.

#

Nyomta vállam a túlzott felelősség.
 Szaporaságom jól már nem esett.
 Köröttem mennyi szolgálalkú nőtény,
 de némely hím is meg-megkeresett.

#

Úgy látszott, nincsen nálam különb őslény;
 még **Pallaszon** is én uralkodom.
 Elkapott férfiúi gerjedelmem;
 s mint okos nő, ő nem vette zokon.

#

Márványból metszett mives tunikáját
 lehullni hagyta bokája köré.
 Még érintetlen öle az enyém lett,
 míg azt gondolta, én lettem övé.

#

Ó igen, nyár volt, tökrepezítő hőség.
 Nyárutóra, majd őszre, télre fordult.
 Előttem rács. Az állatkert ki sem nyit.
 Nincs étel. Gondozóm hiába koldul.

##

* Szun Vu-kung (Szabó Lőrinc versében: Szun Vu Kung) majomkirály a Nyugati utazás című kb. 500 éves kínai regény figurája.

2. Húsvéti fantázia pillangóval (hendekaszillabuszok*)

Fájdalmának a csúcsa elközelgett.
 Minden mozdulatára újra szúrt az
 érzékeny tenyerekbe vert kovácszeg
 és két lába fejét mely összezúzta
 kíméletlen, a rőfnyi ácskapocs vas.
 Csüngő helyzete légcsovét lezárta.
 Mint gyermekkori képzelet világát,
 hernyó módra bebábozódva várta,
 hogy háromnapi sírmagány után majd
 csáprágó harapásra tokja tárul,
 s lepkés álmain át az égbe szállhat.
 Röptét volt, aki látta; kézbe fogta,
 kábította szeszes szagú halálba,
 s gombostúvel a gyűjteménybe bökte.

##

* Tizenegy szótagos sorok; Catullus kedvelt prozódíaja.

3. Új vallás a láthatáron (szapphói strófák)

Mennyi szépség vesz körül itt a parkban!
 Sárga bimbók és kibomolt virágok.
 Szöszke szélben hajladozó hibiszkusz.
 Kék-lila jácint.

#

Mennyi csúfság kelt riadalmat itten!
 Szinte nem győzünk menekülni tőle.
 Bukszus ágvillákban a pók lesekszik;
 gyilkos a mérge.

#

Lávaömlés gerjed a kráterekben,
 hogy magáévá tegye Föld anyácskát.
 Élvezettel felnyög a vén szipirtyó;
 szégyene rajta.

#

Olvadó jégsapka csorog le arcán,
 s vízőzönnel rejti a rút barázdát.
 ... **Vírus Isten** vágyik-e templomában
 emberi húsrá?

##

4. Ez nem vitás. Itt Villon* sem mondhatna mást.

A körorvosi rendelő előtt
vén betegeknek tömött sora áll.
Előbbre jut, ki tettet több erőt,
vagy elpanaszol még több nyavalyát.
Akár a mutatónyos tűznyelők,
a gyomruk ég, garatjuk benzinbűzös.
Mindegy nekik, hogy húsvét, avagy pünkösd,
karácsony est, vagy új év hajnala.
Egymásra hágnak, mint kit össze bűn köt
rabsétán, vagy örök parancsszava.

Hadd menjen! – hagyják a többet merőt.
– Biztosan lázas felesége vár
otthon reá, hogy kerüljön elő,
s a szomszéd boltba őt zargassa át,
mert göthös nőnek úgy előkelő.
De azért helyed te se add fel! Küszködj!
Ha tüzet kértek, ne kínáljál tűzkőt!
Ha kérdeznék, hol van itt szálloda,
te ne hogy válaszolj! Szaftosan trüszkölj!
Neked parancs a rendőrök szava. –

Ajánlás

Ködmönöd helyett fojtogat a matt köd.
Te, maszk nélkül sorálló, mégse köpködj!
A sarki lány hiába hívogat,
és mondhat néked bármit rabbi, püspök...
– Oltást! – ez itt az új Parancsolat.
##

* Balladáiban Francois Villon ezt a formát használta.

5. ...Héon tilutoá út az pedikűrös asszonyoktól...

(petrarcai szonett)

Kihalt az utca és az egész város.
Bekuckózik az ország mindenestül;
a járvány előtt térdre rogy és felsül.
Egyedül magam vagyok várományos

nagylányos randevúra, mely talányos.
Iparkodom úttesteken keresztül.

Hölgyecske vár, riadva minden nesztől,
mert köztünk tilalom és szabály számos

állja útját a beteljesülésnek.
Ajtaja nyílik, zárul. Setét rejtek.
Boldogság! A gyávák mindig lekésnek!

Légyottra hívni vajh kicsoda merhet
ily vészterhes időkben? .... Ollók, kések....
Körmöm az, nem kéjvágy, mi hozzá kerget.
##

6. Járvány miatt a fodrászok is bezártak

(shakespeare-i szonett)

Petyhüdt pofán szürke szakállkeret.
Nyírni, borotválni fölösleges,
mert útra kelnem tilos; nem merek.
Évszakok múlnak. Hajam is deres.
Már nem bújócskás tóparti berek.
A bőr alatta ráncos és eres.
Kusza indák (mint kanyargó belek.)
Aki eltévedt, hiába keres
kijáratot, csapást. E sorscsapás
liánt növeszt a boltos koponyán,
sőt egyre sűrűbb őserdőt kíván.
Tövét nem tetve lakja, bodobács.*

Harkály kopácsol rajta, fakopáncs.
Lesz-e itt járvány vége? Jaj, anyám!
###

* Poloskára emlékeztető piros-fekete bogár. Nevezik tűzbogárnak is.

VÉGE